

Ebbe en Olle
gaan racen

Hilleke

'Ik heb zin om te rennen', blaft Knoezel. Zijn staart wipt omhoog. 'Waarom staat die kijker daar?' vraagt hij zich af. Knoezel springt op het trapje en gluurt door de glazen. Hij frutselt aan de knopjes. Kleiner, groter, scherper, ... wordt het beeld. 'Raar, ik zie rode en gele vlaggetjes', mompelt hij.

'Hallo, hier ben ik weer. Ik ben Ebbe uit het vrolijke huis. Dit is mijn nieuwe fiets! Die kreeg ik voor mijn verjaardag.'

Iedere dag fietst Ebbe met haar broer Olle naar school. Onderweg oefent ze stiekem allerlei kunstjes.

Zonder handen rijden is één van haar lievelingsstunten. Soms is het wel gevaarlijk.

Als er veel auto's voorbijrijden, houdt ze het stuur goed vast.

Af en toe steekt ze het voorste wiel hoog in de lucht. Het achterspatbord schuurt dan over de rijbaan.

Gelukkig kan ze altijd haar evenwicht houden.

Olle bootst haar stiekem na.

De steentjes knisperen onder zijn fiets. Zijn wiel schuift.

'Blijf gewoon recht sturen!' schreeuwt Ebbe dan.

Vandaag rijden ze met Knoezel naar de gele en rode vlaggen.

Wow... Ebbe zoeft een steile berg af. Ze voelt de frisse wind in haar gezicht.

Als zij naar voren leunt, gaat het nog sneller.

Het mandje op haar fiets kraakt een beetje.

'Ai Knoezel, we mogen je niet pletten,' fluistert ze.

'Ebbe, wacht op mij.
Ik volg je!' roept Olle.
Olle racet achter Ebbe aan.
De plantjes in de berm
ritselen langs zijn benen.
Hij hangt met zijn fiets
schuin in de bocht.
'Pff... hard trappen',
zucht hij. Bijna schiet
zijn voet van de trappers.

Beneden aan de heuvel
knijpt Olle zijn remmen
helemaal toe. Hij slipt naar
links en staat dan stil.

Ze houden halt bij een wegwijzer. Olle is nieuwsgierig. De fietswielen staan schuin, zodat ze niet kunnen vallen. Met één hand houden ze zich vast. Ebbe haar staartjes staan recht omhoog van plezier. Boven op de wegwijzer staat Orto. Orto is de slimste sprinkhaan van het moeras. Hij kan over alle brugjes van moerasland springen. Als er gevaar dreigt, wipt Orto er lekker overheen. De kinderen kijken naar de tekeningen op de wegwijzer. 'Zou je in die vijver kunnen zwemmen?' vraagt Olle zich af. Orto zoemt: 'Mmm... handig en snel, doe je mee met het spel? Kom op, heb je de beste tijd, dan win je de wedstrijd.' Ebbe voelt kriebels in haar buik. 'Die kant op!' roept ze.

Intussen holt Knoezel achter Laga de haas aan.
'Ik kom je tikken...!', roept hij.
Laga is sneller. Zijn poten zijn veel langer.
'Pak me dan, als je kan', lacht hij.
Knoezel kan niet volgen. Hij krijgt er dorst van.

In de rivier bewaart Laga drinkbusjes.
Daar blijven ze lekker fris.
Knoezel vist er eentje uit het water.

Hij slokt het busje
in één teug leeg.
De limonade druppelt langs zijn mondhoeken
naar beneden. 'Hey, dat is lekker', zegt hij.

Ebbe en Olle gooien
hun fietsen tegen
het hek.
Het klettert luid.
Ze worstelen zich
een baan door het
hoge gras.

Ebbe trekt zich verder aan
de grashalmen. 'Ik zie niets
meer', fluistert Olle.
'Kijk naar Knoezel,
dan vinden we de weg',
zegt Ebbe.
Plots horen ze een zachte
fluittoon.
Olle schrikt.

'Ik hoor een fluitspeler of zou het een beroemde popster zijn?
Misschien komen we bij een kasteel met een nar', zegt hij.
Knoezel hapt naar de dauwdruppels op het gras.
'Waarom zijn er zoveel vuurvliegjes?' mijmert Ebbe.
'Ik zie er één met een roze stip op zijn buik.'

Knoezel vindt het leuk om het eerst te lopen.
Hij maakt grote sprongen.
De zweetdruppels staan op de neus van Olle.
Olle geraakt bijna niet meer vooruit.
'Kom op, we zijn er bijna', moedigt Ebbe aan.
Ze trekt hard aan zijn arm. Zijn handpalm wordt bijna geplet.
'Straks is mijn arm een cm langer', jammert Olle.

Dan zien ze een reuzengrote plas.
'Wie zijn die rare mannetjes bij
de wilg?' vragen ze zich af.
Ze staren met grote ogen,
maar durven niet
dichterbij te gaan.

